

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **R. T. i R. P. K.**

skazanych z art. 63 ust. 3 ustawy a dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 24 stycznia 2018 r.,

kasacji obrońcy skarżących

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciążyć skarżących kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 września 2016 r. (sygn. akt III K [...]) R. T. i R. K. zostali uznani winnymi czynów z art. 12 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) – pkt 1 wyroku i art. 263 § 2 k.k. – pkt 2 wyroku, nadto R. T. czynu z art. 270 § 3 k.k. – pkt 3 wyroku, a R. K. czynu z art. 62 ust. 2 u.p.n. – pkt 4 wyroku. R. T. wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, a R. K. 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 13 czerwca 2017 r. (sygn. akt II AKa [...]) zmienił powyższy wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że:

a) uchylił orzeczenie o wymierzeniu kary łącznej oskarżonym R. T. i R. P. K. zawarte w pkt 5 wyroku.

b) uniewinnił oskarżonych R. T. i R. K. od popełnienia czynu przypisanego w pkt 2 wyroku, a nadto R. K. od popełnienia czynu przypisanego w jego pkt 4 i w tej części wyroku kosztami i postępowania obciążył Skarb Państwa.

Dalej, na podstawie art. 85 § 1 k.k. art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu R. T. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca obu skazanych, zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest *„art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na:*

a) *przyjęciu, że w warunkach niniejszej sprawy zachodziły przesłanki do przypisania skazanym popełnienia przestępstwa polegającego na uprawie ziela konopi indyjskich innych niż włókniste, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał ku temu podstaw;*

b) *przyjęciu, że skazani wspólnie i w porozumieniu uprawiali rośliny ziele konopi indyjskich w ilości 1718, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał ku temu jakichkolwiek podstaw;*

c) *przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy to jest doprowadzenie przez psa tropiącego, opinia grafologiczna jak również opinia z badania DNA tworzą nierozzerwalny ciąg poszlak wskazujący na sprawstwo R. T. i R. K.,*

d) *art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie sporządzenia uzasadnienia wyroku przez Sąd II Instancji w oparciu o kryteria ustawowe wymienione w § 3 cyt. przepisu, a zasadniczo potraktowanie podniesionych zarzutów apelacyjnych jako a priori oczywiście bezzasadnych.”*

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w zaskarżonej części orzeczenia Sądu II Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Pamiętać należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Pomimo rozbudowanej ich formy, zarzuty apelacyjne ogniskowały się wokół błędów popełnionych, zdaniem skarżącego w czynieniu ustaleń faktycznych w sprawie. Naturalnie na etapie kasacji nie można transponować tychże zarzutów, należy odpowiednio zrelacjonować je albo do naruszenia standardu kontroli apelacyjnej (brak lub nieprawidłowe rozpoznanie wszystkich lub niektórych), albo do rażącego naruszenia prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k., ale jedynie wtedy, gdy Sąd odwoławczy rozpoznając apelację samodzielnie czynił takowe ustalenia i dokonał tego z rażącym naruszeniem stosownego standardu procesowego.

W niniejszej sprawie tak jednak nie było. Kasacja sprowadza się (dość zresztą lakonicznie) do zakwestionowania wniosków wyciągniętych z badań losowych próbek krzaków konopi, które to krzaki następnie zostały zniszczone. Sąd odwoławczy na s. 9-11 uzasadnienia wyroku poświęca temu zagadnieniu sporo

miejsca. Wskazuje, że kwestia losowego wyboru krzaków do badań, a następnie zniszczenie upraw nie było w żadnej sposób oprotestowane przez oskarżonych i ich obrońców na tamtym etapie postępowania. Dopiero po dokonaniu zniszczenia i wcześniejszych badań, wątpliwości co do tego zaczął podnosić skarżący. Naturalne jest, że obecnie nie można już zbadać każdej znalezionej rośliny na obecność THC. Jednak skarżący, poza swoim sprzeciwem, nie przedstawia żadnych argumentów za uznaniem takiego, jakie miało w niniejszej sprawie, podejścia do materiału dowodowego za rażąco naruszające przepisy procedury karnej. W zakresie, w jakim Sądy obu instancji wyciągnęły wnioski ze zgromadzonego materiału – brak argumentów o ciężarze kasacyjnym.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.